

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroja (vicepresident), Joan Ballester, Josep Delemus, Lluís Foix, Rosa Font, Dolors Lloveras, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sançhis, Teresa Seseras i Pep Collellidemont.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Graset

L'abraçada

Una abraçada que reconforti, que ens doni força i escalf a la vegada. I potser arribar a l'últim nus de l'abraçada, un petó tímid, lleuger, que es

transforma en cerca constant dels nostres dubtes. Només amb això en tenim prou per tirar endavant en aquest hivern d'estiueig. Fins la propera abraçada. El gran Roc Casagran ens parla del risc, del bo i dolent, de la melangia, de l'amor foll i animal, en una història sense cadenes ni vassallatges, de cop de puny a les entranyes a la seva novetat literària *L'amor fora de mapa*. Una ficció ben real, ben versemblant. També aquí canvien els codis, no només en el ritme climàtic.

Àngel Guimerà, que va fer protagonista Maria Rosa, aquesta de Carlota Subirós que encara podem veure al TNC i després en gira per Catalunya, també situa l'amor fora del mapa. Per bé que la història, que conté una gran dosi de drama social, passa el segle passat durant la construcció d'una carretera a Solivella, a la Conca de Barberà. En tot cas fora del mapa hi ha el

Nosaltres ens seguim buscant dins i fora del mapa, el de l'amor, el del desig, on no hi ha raons, ni racionalitat possible

desig que trasbalsa i que capgira i arrossega els motors de l'acció escènica Mar del Hoyo i Borja Espinosa. "Un desfici desbocat, un qüestionament ardent. Per quina llei fatal el desig esdevé destructiu? Quin plaer trobem en el patiment? Per què ens xucla la serp?", es pregunta Carlota Subirós.

Hi ha un espai on la raó no hi pot entrar. I això dit l'endemà que s'hagi donat la raó a Einstein, a la seva teoria de la relativitat, i que s'hagi certificat l'existència de les ones gravitacionals. Els llecs en ciència ens hem de creure que sí, que comença una nova era per a l'astronomia, i que ens replantegem l'univers. El senyal detectat per científics dels EUA procedeix d'una fusió de dos forats negres que va passar fa 1.300 milions d'anys. L'imperi de la raó celebra la intuïció d'Einstein. Però tot i la descoberta nosaltres ens seguim buscant dins i fora del mapa, el de l'amor, el del desig, on no hi ha raons, ni racionalitat possible. On l'abraçada i el bes generen les ones gravitacionals que ens fan sentir vius. Seguirem explorant.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Arquitectures

Acabo el viatge per Galícia, el relat del qual ja fa dues setmanes que dura, amb aquesta afirmació: jo si fos arquitecte o urbanista, en actiu o retirat, tindria una gran preocupació. Totes les coses fetes pels homes que ens han estat ensenyades són antigues: catedrals, esglésies, cases i elements monumentals carregats d'anys, carrers torts i estrets, places que suporten uns pòrtics que han vist passar moltes generacions... No hi ha arquitectura moderna susceptible de formar part dels itineraris turístics? M'ho pregunto de Galícia, que és d'on vinc, però igualment ho podria fer extensiu a tants viatges que s'organitzen pel món. La vellúria és un valor. La modernitat, no. O això, o és que la modernitat no suporta una visió. Parlem-ne. Circulant amb autobús pels eixamples moderns de les ciutats antigues de Galícia he vist uns esgueros arquitectònics i uns disbarats urbanístics que fan plorar a llàgrima viva. Igualment al camp: cases, moltes vegades de pisos, que s'erigien solitàries en mig de la naturalesa com ho podrien fer a la Meridiana de Barcelona o en qualsevol polígon, fins i tot industrial, per

ANTHONY GARNER

dir uns paisatges urbans que tothom té present. En què pensen els arquitectes quan fan això? En què pensen els promotors o les autoritats municipals que ho toleren? Les proporcions, l'harmonia i la paleta de colors sembla que no siguin assignatures a les facultats d'arquitectura. O que ningú va anar a classe el dia que es van impartir. Només se salva, i encara, l'arquitectura de promoció oficial. A Santiago de Compostel·la vaig veure una gran biblioteca, nova de fa pocs anys, a la qual m'hauria agradat entrar per inspeccionar-la amb deteniment. El sistema de guies, però, hi fa passar de llarg, segurament per costum i inèrcia: tota l'atenció es concentra en el que és secular. A Compos-

tel·la mateix ens van ensenyar, de molt lluny i sense acostar-nos-hi de cap manera, la Cidade da Cultura, una mena d'acròpoli espantosa sobre la muntanya Gaiás, projecte de l'arquitecte americà Peter Eisenman. L'obra és a mig fer per falta de diners i

excés d'ambició i si es programen poques coses als edificis inaugurats és perquè tot es destina al manteniment. Més val que no ens hi portin, que encara ens enfadaríem amb els administradors dels anys de la disbauxa. Una pregunta, però: les catedrals, ajuntaments i altres antiguitats constructives que admirem van estar al seu temps lliures de corrupcions o corrupteles?

Queda l'enginyeria. Les línies més belles les vaig trobar al traçat de les autopistes, als viaductes i als ponts. Sempre que no siguin ponts de Santiago Calatrava o dels seus imitadors, ben entès, i es limitin a deixar passar amb naturalitat els vehicles.